

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GEORGES BEAUME

.....|||IIIIIIIIIIΞ ΤΑ ΧΑΣΤΟΥΚΙΑ

Στο μικρό χωριό Σαιν Ζερβαί, τα σπίτια των Ραρέλ και των Κορμιέ ήταν κοντά - κοντά. Όσοσο, ένα παλιό μίσος χώριζε τις δυο οτιές οικόγεινες, για μιιά άσημαντη άφορμη.

Άπο δώ και κάμποσο καιρό, στο σπίτι των Ρορμέλ είχαγε κάθε μέρα μαλλώματα και φασαρίες.

— Είσαι τρελλή! Έλας ο Καίσαρ Ραρέλ, ο παπούς, στην Περγίνα την έγγονή του, ένα ή κόρη του ή Μαριέττα, ή μητέρα δηλαδή της νύας, παρακολουθούσε τη συήτηση γελώντας το τσοκαρό του στο χωματένιο πάτωμα της τραπέζιας. Άκουε να θέλη να πάρη άντρα τον Μπαστιντού, τον πιο κοινό άπ' όλους τους Κορμιέ!... Ποτέ δεν θα δώσω την άδεια μου γι' αυτό το γάμο!

Μά ή Περγίνα γελούσε γιατί ήξερε πως και ή παραμικρή έπιθυμία της ήτανε διαταγή για τον παπού της. Μονάχα που ο Καίσαρ συήθειζε να φέρη παντα στην άρχή αντίρρηση, σ' ό,τι κι' άν του έλεγα, — χωρίς μακή καρδιά, μά για να δείξη πως έχει κι' αυτός γνώμη και προσωπικότητα.

Πράγματι, άφοφ φώναζε κάμποσο και διαμαρτυρήθη για τη στεροβοκεφαλιά της έγγονής του, της είπε ξαφνικό, θυμωμένος δήθεν.

— Έπι τέλους, κἀνε ό,τι θέλεις και όσε με ήσυχο!... Άφοφ σου άρέσει τόσο που' ό Μπαστιντού, πάγ' τον και ξεφορτώσου με!...

Υγερ' άπο τα λόγια αυτά, περίμενε να δη την έγγονούλα του να τον άγκαλιάση, να τον φιλήσει και να τον εύχαριστή για τη μεγάλη καλωσύνη του. Μά ή Περγίνα στεκόταν άμίλητη και σκεπτική.

— Ούς' ένα εύχαριστάό δεν μου λές;... της είπε τότε, άπογοητευμένος, ο Καίσαρ.

— Να σου πώ, παπού, του άποκριθήκε ή Περγίνα. 'Η άλήθεια βέβαια είναι πως έγω τον θέλω τον Μπαστιντού. Μονάχα όρας... που όν με θέλει έκείνος!...

— Αυτό σημαίνει πως έχει περισσότερο μυαλό άπο σένα!...

— Αυτό θα το δούμε... Στο μεταξύ όμως, πρέπει να μιλήσω του πατέρα του, να τον καταφέρη να πάρη την άπόφαση να με παντρευτή!...

— Ά! Όλα κι' όλα! βροντοφώναξε ο παπούς. Μόνο αυτό δεν θα γίνει! 'Ο πατέρας του μάς έχει βρούσει άλλους. Έχουμε χρόνια δόλοκληρα να μιληθούμε! Δεν θα προσέσω ποτέ στα πόδια του, για να παντρευτής έσύ τον ήλιόδο γιού του.

Μά ή Περγίνα τον άφρησε να φωνάζη και να χτυπήη θυμωμένα τα χέρια του στο τραπέζι και τα πόδια του στο πάτωμα. 'Ηξερε ή πονηρή ότι, άφοφ το είπε μια φορά, ο παπούς της θα της έκαμε ή χατήρι. Όσο για τη μητέρα της, τη Μαριέττα, έκείνη ή καυμένη δεν είχε γνώμη. 'Η Περγίνα κυβερνούσε το σπίτι, και τον έαυτό της.

Την άλλη μέρα, ή Περγίνα πήγε μόνη της στο σπίτι των Κορμιέ, για να έπρολειάνη το έδαφος. Κροτούσε στο χέρι της ένα σακουλάκι φέσκα, άφράτα άμύγδαλα.

Πήρσισε το γέρο Κορμιέ, που καθότανε στο πεζούλι της πόρτας και τ' έδωσε το σακουλάκι με τ' άμύδαλα λέγοντας του:

— Είνε φρέσκα, μπαρμπα - Κορμιέ. Σού τάφρα για ένα.

'Ο Κορμιέ την κύταζε δόπιστος. Ποτέ δεν τό περίμενε να δη την έγγονή του Ραρμέλ ναρχεται σπίτι του. Και ή κατάπληξή του ήφτασε στο κατακόρυφο, όταν άκουσε την Περγίνα να τον ρωτάη που βρισκόταν ο Μπαστιντού, ο γιός του!...

— Είνα άπάνω στο βουνό, με το κοπάδι, της άποκριθήκε. Ού μείνη κάμποσε μέρες έκεί.

— Όταν στείλετε κανένα να τον βρη, μήν ξεχάσετε να του πητε να πη στον Μπαστιντού χριστίσματα έκ μέρους μου!...

Κοί ή Περγίνα, άφοφ είπε αυτά έφυγε.

Μά τα λόγια της και το φέρομο της έφριξαν τον Κορμιέ σε βαθειά συλλογή. Δεν μπορούσε να έξηγήση την έπίσημη της Περγίνας. Και όταν είλε ότι δεν θα τα κατάφερε ποτέ να λύση μόνος του το τρομερό αυτό πρόβλημα, κατέφυγε στα φώτα της γυναίκας του, που ήτανε πιο κοινή κι' άπο δούτονε. Μά ή γυναίκα, όσο γ' άνε, είπε γυναίκα. Και όταν ή γυναίκα αϊτή έχει γιού της παντρεός, έ! τότε ο νοός της κόβει περισσότερο άπο το μυαλό ενός άντρός. 'Η κυρά 'Ορτέξ, ή γυναίκα του Κορμιέ, βοήε άμείως τη λύση του ολίγηντας:

— 'Η Περγίνα είνε έρωτοχτυπημένη με τον γιό μας και θέλει να τον πάρη άτρα της. Άγαπιστότι όπο μικροί. Μαζύ πήγαιναν σχολείο, μαζύ μεγάλωσαν, πάντα αγαπημένοι και μοιασμένοι.

— Μπά! λέξ' νάνε αυτό; ή ρώτησε, άμφεβόλ'οντα, ο άτρας της.

— Το πρόγμα είνε αός φανερό, κακοφούρη μου!... Γέροσες, καβρέ σε Κορμιέ, κι' άπόόμα το μυαλό σου γυρίζει σαν έλαγο με σφαλισμένα μάτια... Έ και νάχαμε την τέχη να παίρνε ο γιός μας γυναίκα την Περγίνα!... Οί Ρορμέλ είνε πλούσιοι, πολύ πλούσιοι... Έχουν λεφτά με όφρα... Έμεις όμως, τί έμαστα

Μαζύ πήγαιναν σχολείο, πάντα αγαπημένοι και μοιασμένοι...

σήμερα, ε ; 'Η δλίθεια βέβαια εινε δι αυτοι μς τή πηραν δλα, μα δς εινε... Πρέπει τώρα να ειδοποιησομε άμωσως τόν Μπασιντου να κατέβη από τό βουνό... Τό σιδερο θέλει χιτόμηνα όσο εινε ζεστό άκόμα !...

‘Ο Κορμιε τό ειχε χάσει. Κάθε φορά που του παρουσιαζόταν ή ευκαιρία να δείξη κάποια πρωτοβουλία, να κινηθή λιγάκι, να ταραξή λίγο τό τέλμα του μωαλου του, τόν έπαινε μιά τρομερή άδράνεια, ένας άδικαιολόγητος φόβος... 'Η γυναίκα του, βλέποντας τότε δι δέν ειχε να περιμένη καμμιά βοήθεια άπ' αυτόν, 'Εστειλε άμωσως ένα τσοπανοπαίδι να ειδοποιήση τόν Μπασιντου — μωζύ με τό πολλά-πολλά χαιρετίσματα της Περγίνας—δι ήταν άνάγκη να κατέβη άφριο τό πρωί από τό βουνό, αφήνοντας τή φύλαξη του κοπαδιού σε κανένα άλλο τσοπάνο...

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, ένώ ό Μπασιντου, άπακούοντας στο μήνυμα της μητέρας του, κατέβαινε τή Βουνοπλαγιά, έπιστρέφοντας σπίτι του, άκουσε ξαφνικά μιά φωνή πίσω από τούς θάμνους.

— 'Ε! 'Ε Μπασιντου! 'Ελα κατά δω !...

'Ηταν ή Περγίνα, ή όποια ειχε βγη κατά τόχη περιπάτο...

‘Ο Μπασιντου, που δέν ήξερε τίποτα από τή χθεσινή σκηνή, τήν πλησίωσε τρομαγμένος. Αισθανότανε φόβο κάθε φορά που βρισκότανε μπρός στη ζσηρή αυτή και ροδομάγουλη χωριατοπούλα, που έτρεχε σάν ζαρμάδι στά βουνά και που μπορούσος να έαπλώση χλωμ εναν άντρα με τή γερή γροθιά της.

— Τί θέλεις ; τή ρώτησος άμα τήν πλησίωσε.

— Γιατί με άποφεύγεις ; Δέν μ' άγαπάς καθόλου ;

— Και γιατί να σε άγαπήσω ;

— Γιατί τό θέλω εγώ !

— Άοσ με ήσυχο !...

— Πρέπει να μ' άγαπήσης και σύ ! έπίμενε ή Περγίνα, που τήν ειχανε καλομάθει στο σπίτι της και δέν μπορούσος ν' άκούση να της φέρουσι άντιρρήσεις. 'Εγώ σ' άγαπάω, και θέλω να παντρευτούμε. Τό έξωρο πός εισαι φτωχός—μα δέν περτάει. 'Εγώ έχω πολλά λεπτά. Θά ζήσομε με ζύ εύτυχημένοι ! Σύνμφωνοι, λοιπόν, ε ; Θά παντρευτούμε, τελείως !...

'Αρπάζε τό κεφάλι του μες στό χέρια της, και άρχισε να τόν φιλάη στο στόμα, στά μάτια, στή μύτη, σ' άβυα, στο πηγούνη, παντού τέλος πάντων. 'Η ευθυδιά της έπιδερμιδος της ειχε ζαλισει λιγάκι τόν φτωχό τόν Μπασιντου. Μά ό φόβος που του προξενούσε τό τρομερό αυτό θηλυκό, ήτανε πιο δυνατός από τή γλυκειά ζάλη στήν όποία τόν ειχαν ορξει τό ολόθερμα φιλιά της. Τήν έσπρωξος άπότομα μακριά του κ' έφυγε τρέχοντας γιά τό σπίτι του...
Φαντασθήσε όμως τήν κατάλληλη και τήν ταραχά που τόν έπιασος δταν φτάνοντας στο σπίτι του να του λένε, ύστερ από ένα σύντομο πρόλογο, δι έκραπε να πάρη γυναίκα αυτήν τήν Περγίνα, που φοβότανε να τή διη και από μακριά άκόμα. Τού κάκου ό πατέρας του τού εξήγησε δι ήτανε οικονομικώς κατεστραμένοι και δι ό πλούσιος αυτός γάμος θά τούς έσωζε. Τού κάκου ή μητέρα του τόν ξεάρρισε να μην κλωστήση τήν σπάνια αυτή τυχή που τού ειχε παρουσιαστή... 'Ο Μπασιντου δέν ήθελε ν' άκούσει τίποτα.

— Θά τήν πάρης !

— Δέν τήν πέρνω !

— Και γιατί ;

— Τή φοβάμαι !

— Γιατί τή φοβάσαι ;

— Αυτή έχει τό διάβολο μέσα της !

— Άντρας εσύ και φοβάσαι μιά κοπέλλα ! Ού ! να χαθής !

— Αυτή δέν εινε κοπέλλα ! Αυτή εινε άλλο πράγμα ! Δέν τήν πέρνω, σός λέω !... Τή φοβάμαι !...

Κοιμάσε σεις να γυρίσος τό κεφάλι του Μπασιντου Κορμιε !... Οι γονεις του απελτίστηκαν πια... Μά δέν του ήτανε γραφτό, τόν Μπασιντου να γλυτώση από τό νυχάκια της ώρας και πεισματάρας Περγίνας...

'Υστερ από λίγον καιρό, πέθανε ό παπούς Ραμέλ. 'Η Μαριέττα κάλεσε τούς Κορμιε. Τούς χόριζε βέβαια μιά παληά διαφορά—τόσο άσήμαντη, όστε δέν άξιζει ό κόπος να κάνουμε λόγο γ' αυτήν—μα ό θάνατος έκραπε να τούς ένωση, έτσι και γιά λίγες ώρες.

Τήν κηδεία τήν άκολούθησε γενναίο φαγοκράτι, όπως συμβαίνει σε όλα τά χωριά. 'Η Περγίνα, ξερόντας δι θάχρόνισε τήν κηδεία και ό Μπασιντου, φρόντισε να βάλη τό καλύτερο φρέμα της και να στολιστή. 'Η άδηση του Μπασιντου δέν τήν ειχε άπελτίσει. Ειχε πη πός θα τόν έπαιρνε άντρα. 'Ε, λοιπόν ! Θά τόν έπαιρνε, ό κόσμος να χυλώσει !

Κάμποσες ώνάδες κολού παληού κρασιού έφταναν γιά να σκορπίσουν στούς τρέσερες άνέμους τή λύπη που αισθανόνταν οι καλεσμένοι γιά τό θάνατο του παπού Ραμέλ. 'Ο Μπασιντου, μάλιστα, ύστερ από τό τέταρτο ποτηρί, άρχισε να βρίζη πός ή Περγίνα ήτανε πολύ συμπαθητικό κορίτσι...
— Τώρα ξερες που είμαι μόνη—τμή μητέρα μου μην τή λογαριάζεις, εινε γρηά γυναίκα και δέν μπορεί να κάνη τίποτα—τώρα που λές σε χρειάζομαι περισσότερο από κάθε άλλη φορά, τού ειπε ή Περγίνα, μιά στιγμή που βρέθηκαν μόνοι. Χρειάζομαι εναν άντρα να κυβερνήση τό σπίτι μου. Δέν παντρευόμαστε.

— 'Ο ου ! τής άποκριθήσος τραυλίζοντας ό Μπασιντου, μα χωρίς να αισθάνεται πια τόν παληό φρέβο του.

'Οταν ζήτησος τήν άλλη μέρα τό πρωί, ό Μπασιντου αισθανότανε δυό πόνοσ ; εναν στο κεφάλι—από τό πολύ κρασι που ειχε πειε στήν κηδεία του παπού Ραμέλ, και εναν άλλο στήν καρδιά—γιατί άρχισε ν' άγαπάη τήν Περγίνα !...

Πώς και γιατί ; Αυτό ήτανε μυστήριο γιά τό φτωχό τόν Μπασιντου ! Δέν μπορούσος να καταλάβη γιατί άρχισε ν' άγαπάη τήν Περγίνα... 'Εκρεπε λοιπόν να πεθάνη ό Ραμέλ, και να πη τόν περίδρομο ό Μπασιντου γιά να πάρη να φοβάται τήν Περγίνα... Τί γίνεται σ' αυτόν τόν κόσμο !... Τό γεγονός εινε δι από κείνη τή μέρα, ό Μπασιντου ζητούσος άρρομή γιά να βρεθή κοντά στήν Περγίνα...
'Οταν εκείνη τόν έπαινε, άνταρξίχισε—άπό ευχαρίστηση όμως και όχι από φόβο...
'Υστερ από δεκαπέντε μέρες ήτανε άραβ-βνιασμένοι. Και ύστερ από δυό μήνη, ή Περγίνα λεγότανε Περγίνα Κορμιε...
Τό δυερό της ειχε πραγματοποιηθεί. 'Η ευτυχία τών γονέων τού Μπασιντου ήταν άπεριγραπτή. Με δυό λόγια : έλοι ήταν ευχαριστημένοι...
'Ο Μπασιντου τό πέρασε καλά με τή γυναίκα του τούς πρώτους μήνες. Μά ύστερ από κάμποσον καιρό, ή Περγίνα άρχισε να δαίχνη τόν πραγματικό χαρακτήρα της. 'Ηταν άταραχη και δεσποτική. Της άρεζε να διατάσση, επειδή ήταν πλούσια... 'Ο Μπασιντου άρχισε αγά-αγα να καταλαμβάνεται από τόν παλόδρομο του μπρός στο τρομερό αυτό θηλυκό, που τόν έυπνιούσε τό πρωί από τ' άγρια χαράματα γιά να τόν στείλη στά χωράφια και πού τόν έβραζε τό βράδυ να κινή ως τή μεσόνυχτα μεσόνοχτες δουλειές του σπιτιού. Κάποτε πήγε να τής πη κάτι, μα ή Περγίνα τού έορξισε μιά ματιά τόσο άγρια, που τού κόπηκε τό αιμα από τό φόβο. 'Από κείνη τήν ήμέρα δέν τολμούσε ούτε να τήν κυτιάη. 'Α ! ειχε μετονηόσει χιλίες φορές, ό δευτυχής, γιά τό γάμο του. Και τό τρομερό γ' αυτόν ήτανε που τήν άπόφαση αυτή τήν ειχε λάβει μόνος του !...

Μιά νύχτα όμως, τόν πήσος τό παράπονο στο κρεβάτι. Τού ήταν άδύνατο πια να υποφέρει τή ζση αυτή. 'Η Περγίνα τόν άγαπούσε βέβαια, έλα όμως που ειχε τή μαγία να θέλη να διατάσση, γιά μιλάνε στόν άντρα της σάν έπιλοχίας σε φαντάρο ! 'Επί τέλος άντρας ήτανε κ' αυτός ! Δέν ήγγαινε να τόν προσβάλη έτσι κάθε μέρα—και μπρός σε έννοους, πολλές φορές !...
Σηκώθηκε από τό κρεβάτι κ' υ και άρχισε να ντύνεται. Θά ήταν ή ώρα δύο από τό μεσόνοχτα...
— Που θά πός τέτοια ώρα ; τόν ρώτησος ή γυναίκα του, που έβπνιησος από τό θόρυβο.
— Πάω να κυτιάω μήπως πάσισος κανέναν λύκοσ στή φάκα που έστρια σήμερα, τής άποκριθήσος κείνος.
'Η Περγίνα γύρισε από τό άλλο τό πλευρό, χωρίς να του πη τίποτα, ευχαριστημένη επειδή έβλεπε τόν άντρα της τόσο αρθρόμνο να φρονιζή γιά τή ζση της. Μά ό Μπασιντου τής ειχε τή ψέμματα. Δέν ήθελε να πάη να διη τή φάκα. 'Ηθελε να βγη έξω, στόν καθαρό άέρα, να ξεοκίση λιγάκι, επειδή τόν έπαινε ή τροχιά του... Και έταν βρέθηκε μόνος τή νύχτα, μες σ' άγριο δάσος που βρισκόταν εκεί κοντά, έπιασε πάω σ' ένα κορμιενο κορμιό δέντρο, και άρχισε να κλαίη αι-

